

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621200395
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4621200395.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: H. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., W. K. XXX/XXX, t. č. U. D., M. F. XX, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 14. septembra 2021 č. k. 4C/4/2021-57 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v plnej výške s tým, že o tejto rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. c/, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 8 ods. 5 písm. b/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 177 ods. 1, ods. 2 písm. b/, § 185 ods. 1, čl. 17 CSP. Uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 09. 02. 2021 domáhal od žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur z titulu rozhodnutia o väzbe a svoj nárok odôvodnil tým, že bol príslušníkmi PZ SR dňa 08. 03. 2011 zadržaný a obvinený z obzvlášť závažného zločinu, ktorého sa mal dopustiť závažnejším spôsobom konania so zbraňou, pričom uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 11. 03. 2011 sp. zn. 10Tp/10/2011 bol vzatý do väzby a dňa 19. 04. 2011 bol príkazom prokurátora Okresnej prokuratúry v Topoľčanoch z väzby prepustený a následne dodaný do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci sp. zn. IT/199/2006. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 08. 04. 2014 sp. zn. 1T/74/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 11. 2014 sp. zn. 4To/81/2014 bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím o väzbe nebola podaná v zákonom stanovenej lehote, a preto došlo k premičaniu práva žalobcu na náhradu škody, v dôsledku čoho súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Je nesporné, že k obmedzeniu žalobcu na osobnej slobode došlo dňa 08. 03. 2011, pričom na základe rozhodnutia súdu zo dňa 11. 03. 2011 bol žalobca vzatý do väzby a prepustený bol na základe príkazu prokurátora dňa 19. 04. 2011 z dôvodu dodania do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, pričom v trestnom konaní sp. zn. 1T/74/2011 bol právoplatný oslobodený spod obžaloby vo veci, v ktorej bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby, a teda žalobcovi v zásade vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, keďže bol oslobodený spod obžaloby, a to za obdobie od 08. 03. 2011 do 19. 04. 2011 a o oslobodení spod obžaloby sa žalobca dozvedel na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Nitre dňa 27. 11. 2014. Podľa názoru

súdu prvej inštancie od 27. 11. 2014 žalobcovi začala plynúť lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, nakoľko rozhodnutím súdu bol oslobodený spod obžaloby, a teda mal vedomosť, že si môže uplatniť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe. Premlčacia lehota v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a v prípade žalobcu je potrebné za tento deň jeho vedomosti o škode považovať dátum 27. 11. 2014, keď sa na verejnom zasadnutí súdu dozvedel o zamietnutí odvolania Okresného prokurátora a tým o právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o jeho oslobodení spod obžaloby. Žalobca teda už dňa 27. 11. 2014 musel mať vedomosť o následkoch, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe, a teda aj o výške nemajetkovej ujmy, ktorú si mieni uplatňovať voči štátu, a pokiaľ trojročná lehota na uplatnenie nároku začala plynúť dňa 27. 11. 2014 a v dôsledku predbežného prerokovania nároku uplatneného žalobcom na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 30. 06. 2016 neplynula počas šiestich mesiacov, tak táto lehota uplynula dňom 27. 05. 2018. Žalobca podal žalobu na náhradu škody, resp. zaplataenia nemajetkovej ujmy na súde dňa 09. 02. 2021, teda zjavne po uplynutí trojročnej zákonnej lehoty podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Trojročná premlčacia lehota uvedená v § 19 ods. 1 je lehotou subjektívnou, a pokiaľ sa právo v tejto lehote neuplatní, tak súd už neprihliada na premlčaciu lehotu uvedenú v § 19 ods. 2, nakoľko v prvom rade pre priznanie nároku na náhradu škody je potrebné, aby bola škoda uplatnená v zákonnej trojročnej subjektívnej lehote. V prípade žalobcu k splneniu základnej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody nedošlo, keďže tento podal žalobu na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy po uplynutí trojročnej zákonnej lehoty, a preto sa súd ďalej ani nezaoberal dôvodnosťou jeho nároku a splnenia podmienok pre prípadné priznanie nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca vo svojej žalobe síce uviedol iba to, že nárok na náhradu škody si uplatňuje proti Slovenskej republike, ale neuviedol, ktorý orgán v mene štátu koná, čo však nemôže byť na ujmu žalobcovi a nemôže viesť k zamietnutiu žaloby, pretože je vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. a z toho dôvodu súd s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. konal s Ministerstvom spravodlivosti SR. Rovnako tak žalobca vo svojej žalobe neuviedol, kedy si uplatnil predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve spravodlivosti SR, pričom z vyjadrenia ministerstva vyplýva, že mu žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola doručená dňa 30. 03. 2016 a listom zo dňa 20. 10. 2016 bolo žalobcovi oznámené, že jeho nárok na náhradu škody nebude uspokojený, a keďže žalobca tieto tvrdenia žalovanej strany nepoprel, tak sa považujú za nesporné a súd z nich vychádzal pri rozhodovaní o včasnosti podanej žaloby. Vzhľadom na vyjadrenie žalovanej strany, ktorá žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu, že táto bola podaná po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty, súd prvej inštancie dňa 27. 05. 2021 vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby podľa § 138 CSP ako zjavne nedôvodnej, avšak žalobca trval na podanej žalobe a rovnako tak na základe výzvy súdu nesúhlasil, aby súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle § 177 ods. 2 písm. b/ CSP. Z uvedených dôvodov súd vo veci nariadil pojednávanie podľa § 177 ods. 1 CSP, pričom žalobca v podanej žalobe ani vo svojich následných vyjadreniach a rovnako tak zástupca žalovanej strany nenavrhli v rámci dokazovania výsluch strany (§ 195 ods. 1 CSP), a preto, pokiaľ sa žalobca nedostavil na pojednávanie dňa 14. 09. 2021 a žiadal o určenie náhradného termínu pojednávania, súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na odročenie pojednávania, pretože pojednávanie je možné odročiť len z dôležitých dôvodov podľa § 183 ods. 1 CSP a v tomto prípade žiaden dôležitý dôvod na odročenie pojednávania neexistoval. Je síce pravdou, že žalobca sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho sa pojednávania dňa 14. 09. 2021 nemohol zúčastniť, avšak v tomto prípade bolo pojednávanie nariadené len z toho dôvodu, že žalobca nesúhlasil, aby sa vo veci rozhodlo bez nariadenia pojednávania, ale zároveň nenavrhoval ako dôkaz svoj výsluch a súd tento dôkaz ani nepovažoval za potrebné vykonať, vzhľadom na priebeh dokazovania a vyjadrenie žalovanej strany a hlavne zákonné predpoklady, za ktorých je možné žalobu hodnotiť ako včas podanú. Podľa § 185 ods. 1 CSP je vždy na úvahe súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a v prípade, ak by aj žalobca navrhol svoj výsluch, tak súd by vzhľadom na okolnosti pojednávanej veci nepovažoval za potrebné jeho výsluch vykonať, pretože žaloba bola zjavne podaná po uplynutí zákonnej 3-ročnej premlčacej lehoty a výsluch žalobcu by bol potrebný len v tom prípade, ak by bola žaloba včas podaná a súd by ďalej rozhodoval o jeho nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Súd teda vo veci rozhodol aj bez výsluchu žalobcu a to s poukazom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle čl. 17 CSP. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v plnej výške s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, udávajúc, že napadnutý rozsudok považuje za vydaný predčasne a v rozpore s jeho právom na predkladanie dôkazov v jeho prítomnosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Súd konal v jeho neprítomnosti, napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky. Poukázal na to, že mu bolo doručené predvolanie na pojednávanie, v ktorom sa zväzknene udávalo, že súd považuje za potrebné ho vypočuť. Na doručenie predvolania hneď písomne zareagoval a dostatočne vysvetlil súdu dôvod, ktorý bránil jeho účasti na pojednávaní dňa 14. 09. 2021. Neobstojí podľa jeho názoru argumentácia súdu, že neexistoval žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Ak sa ho sudca rozhodol predvolať, dal tým jednoznačne najavo, že jeho osobná účasť je nevyhnutná a že bez jeho neprítomnosti nemôže vo veci rozhodnúť. Tiež neobstojí tvrdenie súdu, že žalobu na náhradu škody podal po lehote. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Právo žalobcu zúčastniť sa osobne konania pred súdom je považované za základný prvok práva na spravodlivý proces zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

3. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, udávajúc, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalobcu, že napadnutý rozsudok bol vydaný predčasne a v rozpore s jeho právom na predkladanie dôkazov v jeho prítomnosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, poukazujúc na uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti žalobcu. Zo strany súdu prvej inštancie nešlo o nesprávny procesný postup, znemožňujúci realizáciu práv žalobcu dosahujúci intenzity odôvodňujúcej záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. V tejto súvislosti si súd prvej inštancie počínal procesne správne, keď postupoval v zmysle § 185 ods. 1 CSP a vo veci rozhodol aj bez výsluchu žalobcu s poukazom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle čl. 17 CSP, nakoľko žalobca nenavrhol ako dôkaz svoj výsluch, pričom súd tento dôkaz ani nepovažoval za potrebné vykonať. V danej veci nielenže neexistoval návrh na výsluch žalobcu, s ohľadom na výsledok konania (zamietnutie pre premlčanie) neexistovali ani skutočnosti, ktoré by nebolo možné preukázať inak. Nemožno mať pochybnosti o tom, kedy si žalobca nárok relevantne uplatniť na súde mohol, a kedy si ho nakoniec uplatnil. Žalobca si svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil na súde žalobou doručenou až dňa 09. 02. 2021, a teda jednoznačne po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty, v dôsledku čoho súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď uviedol, že žaloba na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím o väzbe nebola podaná v zákonom stanovenej lehote, a preto došlo k premlčaniu práva žalobcu na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vysporiadal s tvrdeniami a argumentáciou strán sporu v nadväznosti na zistený skutkový stav, ako aj so všetkými skutočnosťami, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, čo sa odzrkadlilo v podobe napadnutého rozsudku, o ktorom nemožno tvrdiť, že by bol nezákonným. Žalobca vo svojom odvolaní neodôvodnil a nepreukázal existenciu ani jedného z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 14. 09. 2021 č. k. 4C/4/2021-57 s poukazom na § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Žalobca vo vyjadrení k podanému vyjadreniu žalovanej uviedol, že na podanom odvolaní trvá.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobca doručil dňa 09. 02. 2021 na súd žalobu, ktorou sa domáhal od žalovanej zaplata sumy 2.000 eur z titulu rozhodnutia o väzbe a svoj nárok odôvodnil tým, že bol príslušníkmi PZ SR dňa 08. 03. 2011 zadržaný a obvinený z obzvlášť závažného zločinu, ktorého sa mal dopustiť závažnejším spôsobom konania so zbraňou, pričom uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 11. 03. 2011 sp. zn. 10Tp/10/2011 bol vzatý do väzby a dňa 19. 04. 2011 bol príkazom prokurátora Okresnej prokuratúry v Topoľčanoch z väzby prepustený a následne dodaný do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci sp. zn. IT/199/2006. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 08. 04. 2014 sp. zn. 1T/74/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 11. 2014 sp. zn. 4To/81/2014 bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Obvinenie rozvrátilo jeho rodinu a na celý život pošpinilo jeho meno.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu
9. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnou, tak aj procesnoprávnou oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo.

11. Preskúmvajúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska rozsahu a vymedzených dôvodov podaného odvolania žalobcu, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správne právne závery. V rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolacom konaní bol odvolací súd limitovaný v jeho preskúmvacej činnosti odvolacími dôvodmi, ktoré vymedzil žalobca v odvolaní.

12. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného, pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie vo veci konal bez jeho prítomnosti, napriek tomu, že na uvedený postup neboli splnené podmienky, dospel odvolací súd k záveru, že tieto tvrdenia žalobcu sú síce pravdivé, avšak v komplexe prejednávanej veci takéto pochybenie súdu prvej inštancie nemalo za následok konštatovanie porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces, ktoré by bolo dôvodom prípadného postupu odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Ústavný súd SR vo svojom Náleze č. k. I. ÚS 155/2020 zo 16. decembra 2020 uzavrel, že ochrana základných ľudských práv a slobôd by mala byť praktická, účinná a funkčná.

15. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že súd prvej inštancie vytýčil termín pojednávania v danej veci na 14. 09. 2021 o 12.45 hodine, ktoré predvolanie na pojednávanie bolo žalobcovi doručené dňa 07. 09. 2021. V písomnom vyhotovení predvolania žalobcu na pojednávanie je uvedené, že súd považuje za potrebné žalobcu vypočuť, a to napriek tomu, že takýto pokyn na potrebu vypočutia žalobcu sudca pri vytýčení pojednávania nezadal. Dňa 13. 09. 2021 bolo súdu prvej inštancie doručené ospravedlnenie žalobcu z neúčasti na vytýčenom pojednávaní a jeho žiadosť o zmenu termínu pojednávania z dôvodu, že mu bolo zamestnancom U., v ktorom žalobca absolvoval výkon trestu, oznámené, že mu bola zrušená diaľková eskorta bez uvedenia dôvodu. Súd prvej inštancie, napriek uvedenému vo veci dňa 14. 9. 2021 konal v neprítomnosti žalobcu a vo veci rozhodol.

16. V kontexte vyššie uvedených skutočností, krajský súd v komplexe okolností prejednávanej veci skúmal, či prejednaním veci v neprítomnosti žalobcu, a tak neakceptovaním jeho žiadosti o odročenie pojednávania, mohlo dôjsť, resp. došlo k závažnému zásahu do práva žalobcu na spravodlivý proces, s následným postupom odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Žiadosť strany o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom v zmysle § 183 ods. 1 CSP spravidla vtedy, ak jej brániť zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná, stranou nepredvídateľná a zároveň ospravedlniteľná. S ohľadom na uvedené, dôvody, ktoré viedli žalobcu k podaniu žiadosti o odročenie pojednávania potom možno jednoznačne vyhodnotiť za dôležité, pretože sa jednalo o dôvody, ktoré nemohol predvídať, ani ovplyvniť, a tak boli dôvodmi ospravedlniteľnými. Potom tak bez ohľadu na ďalšie okolnosti, ktoré odvolací súd uvedie nižšie, by bolo dôvodné predpokladať taký postup súdu prvej inštancie, ktorý by smeroval k odročeniu pojednávania, resp. zmene termínu pojednávania.

18. Napriek uvedenému je potrebné uviesť i to, že z postupu sudcu v prejednávanej veci je jednoznačné, že žalobcom podanú žalobu považoval od počiatku za zjavne nedôvodnú, čomu nasvedčovala i ním zrealizovaná výzva na žalobcu v zmysle ustanovenia § 138 CSP na späťvzatie žaloby ako zjavne nedôvodnej, ako i následná výzva na strany sporu na podanie oznámenia, či súhlasia s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Z dôvodu nesúhlasu žalobcu so späťvzatím žaloby, ako i s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, súd prvej inštancie následne vytýčil termín pojednávania, na ktorý predvolal žalobcu a žalovanú. Z postupu konajúceho sudcu pritom nevyplýva skutočnosť, ktorá je obsahom písomného predvolania žalobcu na pojednávanie, a síce to, že sudca by považoval za potrebné žalobcu v tomto konaní vypočuť, a pokiaľ písomné predvolanie na pojednávanie uvedené obsahuje, zrejme sa tak stalo v dôsledku administratívneho pochybenia, a nie na základe pokynu sudcu, ktorý takto daný nebol. Uvedené vysvetľuje také odôvodnenie sudcu v napadnutom rozhodnutí, že súd nepovažoval za potrebné vykonať dôkaz výsluchom žalobcu a takýto dôkaz nebol ani navrhnutý. I keď teda je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ dôvody žalobcu na odročenie pojednávania nepovažoval za dôležité, rovnako zmätočne predvolal žalobcu na pojednávanie, keď písomné predvolanie na pojednávanie nekorešponduje s pokynom sudcu na vytýčenie termínu pojednávania, ktoré pochybenie v konečnom dôsledku znemožnilo žalobcovi zúčastniť sa osobne pojednávania dňa 14. 09. 2021, uvedené však nič nemení na fakte, že ani skutočnosť osobnej účasti žalobcu na pojednávaní, prípadne vykonania jeho výsluchu, by nemali vplyv na správne závery súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako zjavne nedôvodnej, podanej jasne po uplynutí premlčacej doby. Tieto okolnosti podstatné pre prijaté správne závery súdu prvej inštancie boli zrejme z obsahu prejednávaného spisu aj bez toho, že by bolo potrebné doplniť akékoľvek ďalšie skutkové tvrdenia žalobcu, resp. zrealizovať jeho výsluch.

19. I keď je potrebné uviesť, že ústne a verejné vypočutie predstavuje základný princíp upravený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, povinnosť uskutočniť verejné vypočutie nie je vždy absolútna, pretože môžu byť prípady, v ktorých sa verejné vypočutie nevyžaduje, napríklad ak predmetom konania nie sú záležitosti vierohodnosti, alebo sporné fakty nevyhnutne nevyžadujú vypočutie a súdy môžu spravodlivo, rozumne a dôvodne vec rozhodnúť na základe ústnych alebo písomných vyjadrení sporových strán, či iných dôkazov. Súd môže tiež zohľadniť požiadavku efektivity a hospodárnosti konania a dospieť k záveru, že opakované vytyčovanie a odročovanie pojednávania sú prekážkou riadneho a včasného skončenia konania. Tiež treba uviesť, že výsluch strany je len jedným z dôkazných prostriedkov, na ktoré súd prihliada v rámci vykonaného dokazovania, pričom nevykonanie dôkazu výsluchom strany nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom (Zo súdnej praxe č. 26/2000).

20. V komplexe vyššie prijatých záverov odvolacieho súdu, zohľadňujúc komplexne okolnosti prejednávanej veci z hľadiska postupu súdu a následného rozhodnutia v tejto veci, dospel odvolací súd k záveru, že bez ohľadu na to, či by súd prvej inštancie vo veci postupoval tak, že by pojednávanie vo veci na základe žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania odročil alebo nie (čo sa stalo v tomto prípade) by uvedené nemalo žiadny vplyv na prijaté rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí podanej žaloby, keď pre zjavnú nedôvodnosť žaloby v danej veci do úvahy prichádzalo len súdom zvolené riešenie, na ktoré by osobná účasť žalobcu na pojednávaní nemohla mať žiadny vplyv.

21. S ohľadom na uvedené potom možno odvolaciu argumentáciu žalobcu o nemožnosti jeho osobnej účasti na pojednávaní považovať za takú, ktorá nemá vplyv na výsledok odvolacieho konania v smere zrušenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď ani procesné nedostatky v postupe súdu prvej inštancie nenadobudli intenzitu takého zásahu do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ktorá by bola dôvodom pre postup odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

22. V závere odvolací súd konštatuje, že so súdom prvej inštancie prijatými závermi o premlčaní uplatneného nároku žalobcu sa v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje.

23. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vyhodnotiac rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).